

PERÒ RECORDA, ÉS UN SECRET

Estimada mama,

Quant fa que no parlem? Avui fa nou anys justos. Sí, això significa que en faig divuit. Però, la veritat és que no té cap sentit que sigui el meu aniversari si no el puc passar al teu costat.

En sóc conscient, no arribaràs a llegir aquesta carta, però saps què? Sóc prou valenta, prou forta, tinc prou valor com per escriure-la, sense por ni temor. No m'importa. I ho sé, n'estic completament segura, des d'allà on siguis em veuràs amb el bolígraf a la mà.

Estem a l'any 3488, ha passat molt temps des que vas marxar. No obstant això, recordo com si fos ahir aquell 12 de novembre. Era una freda tarda de diumenge. Tot just sonaven les campanes que indicaven les sis. Estava asseguda al sofà de casa, amb una tassa de xocolata desfeta a la mà. No tenia més de nou anys, però tot i així era prou madura com per saber que t'estava perdent. No feia bona pinta aquella situació. Tu a l'hospital, lluny de mi, passant les teves últimes hores al costat del papa. Jo, a casa, amb l'àvia, sense deixar de donar voltes al tema. Quan de sobte va passar el que més temia. El telèfon començà a sonar. No van passar més de dos tocs que vam despenjar. El silenci del papa a l'altre costat de la línia ens ho va indicar tot.

Ara encara em queda molta vida per davant. El temps passa massa lent. Necessito la teva presència. Aquells somriures per tot i la positivitat que tenies envers la vida. "Aixeca't, el cap ben

alt i continua endavant”, em deies sempre. No tinguis por, estaré sempre al teu costat per protegir-te, em juraves cada nit abans d’anar a dormir.

M’atreviré a dir allò que tant costa reconèixer: sense tu, despertar-me no té sentit. Però... mama, és un secret entre nosaltres dues, d’acord? Si algú pregunta, hem de posar la típica excusa que tot està controlat i superat. Sóc pessimista, em diu la gent. Ho superaràs, és la resposta de tothom quan dic que et trobo a faltar. I és que les coses han canviat moltíssim d’ençà que va brillar una nova estrella. He après que ara ja no ens podem expressar tal i com som, ni tampoc mostrar els nostres sentiments, sinó podríem semblar els “rarets” del poble. Aquí a Espanya, ajuntar-se per interessos i no pels valors de cada persona és definició d’amic. Estar malalt i no haver d’anar a l’escola és senyal de ser afortunat. El concepte **respecte** no apareix ni al diccionari. Competir contra el veí per veure qui té la casa més gran és un entreteniment. Fins i tot és habitual la queixa i l’enuig amb la mare si hi ha verdura per sopar. Sí, a mi també em sembla una bajanada, però aquesta és la nova societat. Em sento diferent a tots els altres. No pertanyo a aquest model de vida.

Allà a Indonèsia estàvem acostumats a la solidaritat, on compartir sostre amb tres famílies més era ser afortunat. L’ensenyament era el somni de tots els nens i poder sopar era la recompensa de treballar hores i hores sota el sol.

Ja t’he mostrat la moda del país on estic vivint. Però pel que de veritat t’escric és perquè tinc una notícia que donar-te.

Es veu que l'ésser humà d'avui en dia no pot viure sense substàncies químiques, és més, ni tan sols sap moderar-ne la quantitat. Fa anys i anys que els científics avisen. Les fàbriques són una bomba pel nostre planeta, però tot i així s'inverteix en construir-ne més i cada vegada més. El fum dels cotxes no li fa cap bé a la Terra, però què importa? Agafar un transport públic sempre que es pugui? No, i ara! Amb la mandra que fa... És igual, això que diuen els investigadors mai arribarà a passar, es repeteix la gent per dins. N'hi ha que ni tant sols fan l'esforç de buscar aerosols que no malmetin les capes gasoses. En el supermercat agafem el primer producte que trobem en lloc de remenar una mica més i comprar aquells que no malmetin el nostre habitatge. L'aire condicionat i la calefacció són la solució a una mica de calor o fred. Les piles i les bombetes de màxim consum són les que tothom necessita, però quina casualitat, també les que contaminen més. I així no acabariem mai mama. On realment vull arribar és que allò que pensàvem que seria d'aquí molts anys s'ha avançat i sembla que s'està accelerant. La capa d'ozó s'està destruint. Perdona, corregeixo, ja hi ha llocs on la capa és nul·la. Sí, tot i així ningú reacciona. Surt per les notícies però la gent ni s'immuta, pensa que a ella no li arribarà a passar. Però saps que és el que més ràbia em fa? Que jo sempre he intentat seguir els consells dels científics i precisament he estat jo la primera en rebre, perquè... Indonèsia ha deixat d'existir.

Ara hauràs de deixar de llegir aquestes línies durant uns minuts per poder reflexionar sobre tota la informació que t'he donat i entendre què vol dir que el nostre país està destruït. Doncs això mateix, que ja no surt en els mapes mundis dibuixat. El primer lloc on els rajos ultraviolats han

aconseguit entrar ha estat a Indonèsia. Tot això ha estat conseqüència del canvi climàtic, del qual els humans hem estat els culpables del seu desenvolupament.

Tranquil·la, el papa i jo hem emigrat fins aquí, Espanya. Hi ha hagut molts morts però nosaltres hem aconseguit sobreviure. Tot i això, t'haig de dir que crec que ens veurem d'aquí no res si seguim així.

Et prometo que tot passarà molt ràpid, no te n'adonaràs i em tindràs novament al teu costat. Tornarem a ser una família feliç, tots tres junts. Recuperarem tot aquest temps que hem perdut per culpa de la distància. Ara, això sí, no penso deixar que ningú destrueixi la nostra segona vida, res ens separarà una altra vegada.

Et trobo a faltar, ja ho saps, però recorda, és un secret. T'he estimat com a ningú, t'estimo i t'estimaré, mama.

Atentament,

La teva petita princesa: Ariadna.